

07:36 'We zijn echt een heel raar, eng bandje'

INTERVIEW *Van onze medewerker Menno Pot*

BERLIJN - The Wrens bestaat uit vier hoogopgeleide mannen met goede banen. Na jaren spelen voor bejaarden op een veerboot staan ze dit weekeinde op Metropolis in Rotterdam. 'We klooiden maar wat aan vroeger.'

De betonnen façade van de Berliner Volksbühne overschaduwde het terras waar de vier leden van de Amerikaanse gitaarband The Wrens nog een rondje bier laten aanrukken. Over een paar uur treden ze op in het imposante DDR-relikwie. Na hun eerste optreden in Berlijn zullen ze komend weekend ook Groningen, Amsterdam en Rotterdam voor het eerst aandoen. 'Het leven is mooi', grijnst bassist Kevin Whelan, gezeten naast zijn broer (en gitarist) Greg.

Ze lachen als ze horen dat Metropolis in Rotterdam, waar ze zondag spelen, een festival voor nieuwe, veelal jonge bandjes is. 'Snel anti-rimpelcrème kopen!', roept Kevin, middendertiger en de benjamin van de band. The Wrens, uit New Jersey, bestaat al bijna achttien jaar. Pas nu leert Europa ze kennen.

Dat is te danken aan het vierde album The Meadowlands, een juweel van een indie-plaat voor wie van Built To Spill, Pavement en The Arcade Fire houdt. Hij verscheen al in 2003 in de VS, maar bleef in Europa onopgemerkt tot eind 2005 enkele juichende recensies in Engeland verschenen.

Waarom vielen The Wrens pas op na meer dan vijftien jaar optreden en vier prachtige studioten?

Greg: 'Eén van de factoren is beslist het feit dat we vroeger ongelooflijk onnozel waren. We klooiden maar wat. Een betrekking accepteren als huisorkest op de veerboot tussen Cape May en Delaware, bijvoorbeeld. Stonden we voor bejaarden te spelen. Tót we Debaser van The Pixies coverden, toen werden we ontslagen. Ondertussen gingen we er blindelings van uit dat we beroemd zouden worden.'

Heel even leek het er echt op dat dat zou gebeuren, toen hun kleine platenlabel werd gekocht door Alan Melzter, multimiljonair en gigant in Chinees fastfood. Kevin: 'Hij moest en zou een band wereldberoemd maken en investeerde idioot veel geld in ons. Maar toen we weigerden een of ander wurgcontract te tekenen, was het bonje.'

Het markeerde het begin van een jarenlange juridische strijd om de zeggenschap over de eigen mastertapes terug te krijgen. Die heeft de band tot op de dag van vandaag niet. Bij concerten verkopen ze op eigen kosten gemasterde, in handbeschilderde hoesjes gestoken versies van hun eigen platen, waarvan ze de officiële versies niet mogen heruitgeven.

Greg, die advocaat is en het gevecht van The Wrens zelf voerde: 'Een illusie armer? Nee, want illusies over de goedheid van meneer Melzter en de platenindustrie hebben we nooit gehad.'

De band besloot 'onder te duiken' in een oud huis in de desolate Meadowlands iets buiten New Jersey. Doorbreken met The Wrens zetten ze uit hun hoofd, het zou vanaf nu alleen nog om het plezier gaan. Het leverde The Meadowlands op, zoals voorganger Secaucus het resultaat was van tien jaar samenwonen in het gelijknamige stadje. Tien jaar samenwonen! Kevin, grijnzend: 'Ik waarschuw je maar: we zijn écht een heel raar, eng bandje.'

Bizar verhaal, dat van The Wrens, vier hoogopgeleide mannen met goede banen uit New Jersey. Twee bandleden werken bij Pfizer, het farmaceutische bedrijf dat de wereld Viagra schonk. En dan zijn we het meest bizarre nog vergeten: toen Alan Melzter doorhad dat hij met The Wrens de wereld niet ging veroveren, veranderde hij de naam van zijn platenlabel in Wind-Up en bezwoer hij dat hij de eerste de beste band die hij tegenkwam groot zou maken. Die band was de ronkende én Godvrezende post-grungeband Creed, .

Kevin: 'Door Melzter tegen de haren in te strijken, zijn wij eigenlijk medeschuldig voor de doorbraak van Creed. Daar willen we de wereld onze excuses voor aanbieden.'